

تحصن در برلین در اعتراض به تخریب خاوران

به ابتکار «کمیته‌ی جوانان ایرانی در اروپا» تحصنی در اعتراض به تلاش برای تخریب گورستان خاوران، در برابر «خانه‌ی مطبوعات آلمان» از صبح جمعه (۱۸ بهمن) آغاز شد و تا غروب شنبه (۱۹ بهمن) ادامه یافت

با وجود هوای سرد برلین در حدود ۸۰ تا ۱۰۰ نفر در محل تحصن گرد آمدند. شعارهایی به سه زبان فارسی، آلمانی و انگلیسی روی پلاکاردها نوشته شده بودند، از جمله «چگونه دولت ایران را محکوم می‌کنید، درحالی که مردم ایران را در مبارزاتشان تنها می‌گذارید»، «آنکه سکوت کرده است، هنوز خبر هولناک را نشنیده است»، «خاوران باید بماند تا وجدانهای خواب‌زده‌ی بشری بیدار شود» و

یکی از فعالین «کمیته‌ی جوانان ایرانی در اروپا»، در باره‌ی هدف این کمیته از برگزاری تحصن دو روزه در برلین به خبرنگاران گفت: «ما خانه رسانه‌ها را برای این تحصن انتخاب کردیم تا صدای ما را به جهان برسانند. باید این رسانه‌ها را وادار کنیم تا هم خبر کشتار دسته‌جمعی دگراندیشان در سال ۶۷ را به گوش مردم برسانند و هم خبر تخریب آن گورستان را.... این تخریب، در اصل قتل مجدد خاوران است. این وقاحت‌زدایی از این جنایت و دستکاری در حافظه تاریخی مردم است.... ۲۰۰ تا ۳۰۰ عکسی که ما در کنار نماد گورهای اعدامیان گمنام در این جا قرار داده‌ایم از سوی خانواده‌گان و بازماندگان در اختیار ما گذاشته شده.»

در قطعنامه پایانی این تحصن ۲ روزه آمده است: «خاوران می‌ماند. حتی اگر ویران شود، می‌ماند. حتی اگر جلادان بر تخت نشسته تمام آثار جنایت را محو کنند، خاوران می‌ماند. خاوران می‌ماند چرا که هنوز جان‌های بیداری باقی مانده است تا در دادگاه فردا عفو جنایت را آشکار کند. خاوران می‌ماند چرا که هنوز مبارزه برای رهایی ادامه دارد، یعنی همان آرمانی که خفته‌گان خاوران جان بر سر آن گذاشتند. از همان ابتدا اعلام کرده بودیم که تحصن دو روزه در مقابل خانه‌ی رسانه‌های برلین تنها اولین قدم ما برای حفظ خاوران است. کمیته‌ی جوانان ایرانی در اروپا دلگرم از یاری‌های بی‌دریغ یارانی که در این تحصن در کنار ما بودند، مبارزه‌ی خود را ادامه خواهد داد. می‌دانیم در پیمودن راهی که پیش روست مصمم‌تر گام بر خواهیم داشت.»

خاوران به هر شکل که در آید، آرامگاه عزیزان ماست

دادخواهان کشتار ۶۷

قاتلان عزیزان ما می‌خواهند حتی وجود آنان را نیز منکر شوند، اما آن‌ها کور خوانده‌اند. آن‌ها که در این خاک خفته‌اند، از زندگان قاتلانشان نیز زنده ترند. مردگان ما، گوئی هم چنان بر زندگی قاتلان خود سایه افکنده‌اند. بیهوده نیست که همواره در اندیشه توطئه‌ای علیه خاک گورهای جمعی آنان نیز هستیم. ما بازماندگان جنب‌اخستگان خاوران اعلام می‌کنیم، همانگونه که تا به حال با چنگ و دندان این خاک را حفظ کرده‌ایم، باز هم از هیچ تلاشی در شعله‌ور نگاهداشتن یاد عزیزانمان فروگذار نخواهیم کرد. خاوران در یاد و جان ما نقش بسته است، در نگاه منتظر مادران و کمر خمیده پدران، در موهای سپید شده از رنج همسران، در پرسش‌های بی‌پاسخ فرزندانشان و خاطرات تلخ و شیرین رفیقانشان. هر بوته‌ای که در این خاک بروید، هر جوانه‌ای که از بطن آن سر بر آورد، بوی خفتگان در این خاک و نشانی از وجود آنان و رد پائی از حسرت دیدارشان خواهد داشت، و چشمه‌ای سرشار از آرزوهای نهفته‌شان در این خاک سرد را جاری خواهد نمود.

خاک خاوران به هر شکل که در آید، آرامگاه عزیزان ماست. خاوران ماست و جان‌های شیفته عزیزان ما در زیر آن نهفته است.

ما از همه انسانهای شریف و آزادیخواه می‌خواهیم که صدای خفه شده در گلولی ما را فریاد کنند. علیه این ظلم بی‌حد بر ما و در حق عزیزان ما اعتراض کنند. ما از تمامی سازمان‌های مدافع حقوق بشر می‌خواهیم که در اقدامی عاجل و سریع مانع ادامه اقدامات غیرانسانی و بی‌شرمانه جدید علیه خاک عزیزان ما شوند.

۷ بهمن ۱۳۸۶

قهرمان قهرمان، دشت خاوران
رسته از قلب تو یاد ارغوان
آب صد چشمه در چشم پاک توست
خواب صد برکه در زیر خاک توست

هموطنان عزیز

انسان‌های آزادیخواه

بار دیگر خاک خاوران مان را، گلستان گل‌های پر پر شده امان را در هم کوبیده‌اند، سنگ قبرها و تمام زمین آن را دگرباره شخم زده‌اند و درخت و نهال کاشته‌اند. این خود یادآور همان روزهای نخست است که جلوی چشمانمان با بولدورز خاک خاوران را زیر و رو می‌کردند، قاب عکس‌های عزیزانمان را می‌شکستند و بدون توجه به این که آن‌ها در این مکان خفته‌اند و بدون احترام به مردگان ما که در هر آئین و مسلکی جایگاه ویژه دارند، حتی نشانه‌گذاری هائی را که مادران برای خودشان ترسیم کرده بودند، ویران نموده و به فحاشی ما می‌پرداختند. دریغ و درد که به جای پاسخگویی به سئوالات ما در رابطه با چرائی و چگونگی اعدام عزیزانمان، خاک در چشم بازماندگان آن جاویدزندگان می‌پاشیدند و باز هم می‌پاشند. آن‌ها امروز هم مثل دیروز، می‌خواهند صورت مساله را پاک کنند تا مجبور نباشند، هر روز و هر شب با چنین پرسش‌هایی مواجه شوند که به چه جرمی آن فرهیختگان را که عموماً طبق قوانین خود جمهوری اسلامی به زندان محکوم شده بودند، این چنین قتل عام نمودید و آن‌ها را دسته‌جمعی، شبانه و مخفیانه در گورستانی پرت و دور افتاده دفن کردید؟ چرا مانع برگزاری مراسم برای آن‌ها می‌شوید و به ما نیز حمله می‌کنید؟ چرا ما را از حضور بر سر گورهای بی‌نام و نشان آنان نیز منع می‌کنید؟